

практичних навичок, проходження курсів підвищення кваліфікації оволодіння зарубіжним досвід, який передають іноземні партнери. Ця практика допомагає розвивати систему менеджменту в країнах, де даний напрямок не до кінця вивчено.

Таким чином, можна стверджувати, що ефективність цілеспрямованого управління залежить від якості комунікаційного процесу, який в свою чергу забезпечується якістю налагоджених комунікаційних механізмів і якістю управлінських кадрів.

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Бордаєв В., здоб. вищої освіти

Науковий керівник – д-р екон. наук, доц. **Н.В. Проскурніна**

Харківський національний економічний університет ім. С. Кузнеця

Конкурентоспроможність підприємства є одним із важливих атрибутів ринкового середовища, що втілює здатність компанії адаптуватися до умов ринку, бути лідером на ринку та підтримувати протягом тривалого часу.

Конкурентоспроможність – це одна з основних категорій, яка широко використовується в теорії та практиці економічних наук, вона являється багатограним поняттям, та перекладається з латинської мови як боротьба, суперництво за досягнення результатів [1, с. 28]. Дане поняття є однією з інтегральних характеристик, які можуть бути використані при оцінюванні ефективності господарської діяльності представників підприємницького сектора. Основним розумінням сутності поняття конкурентоспроможності підприємства є робота М. Портера, який представив теорію конкурентної переваги, за якою конкурентоспроможність підприємства оцінюється у межах груп підприємств, які належать до однієї галузі [2]. Продовжуючи думку М. Портера, Г.М. Скудар, стверджує, що конкурентоспроможність – це економічна категорія яка є багатогранною, що розглядається на рівні товару, виробника, галузі, країни. Він підтвердив, що конкурентоспроможність визначається економічними, соціальними та політичними факторами країни або статусом виробника на внутрішньому та зовнішньому ринках [3, с. 31]. Професор В. Андріанов каже, що конкурентоспроможність країни об'єднує конкурентоспроможність товару, виробника та галузі. Взагалі кажучи, це можна визначити як

здатність країни виробляти товари та послуги, що відповідають міжнародним вимогам у вільній торгівлі [4, с. 39].

Враховуючи вищесказане, можна відмітити, що існує можливість представити такі три рівні, які є основними, на яких відбувається управління конкурентоспроможністю:

на мікрорівні, здійснюється управління конкурентоспроможністю товарів і підприємств;

на мезорівні, здійснюється управління конкурентоспроможністю кластерів, галузей;

на макрорівні, здійснюється управління конкурентоспроможністю регіонів, територій, країн.

Важливим під час процесу управління конкурентоспроможністю є ідентифікація основних принципи останнього, які продемонстровано на рис. 1.

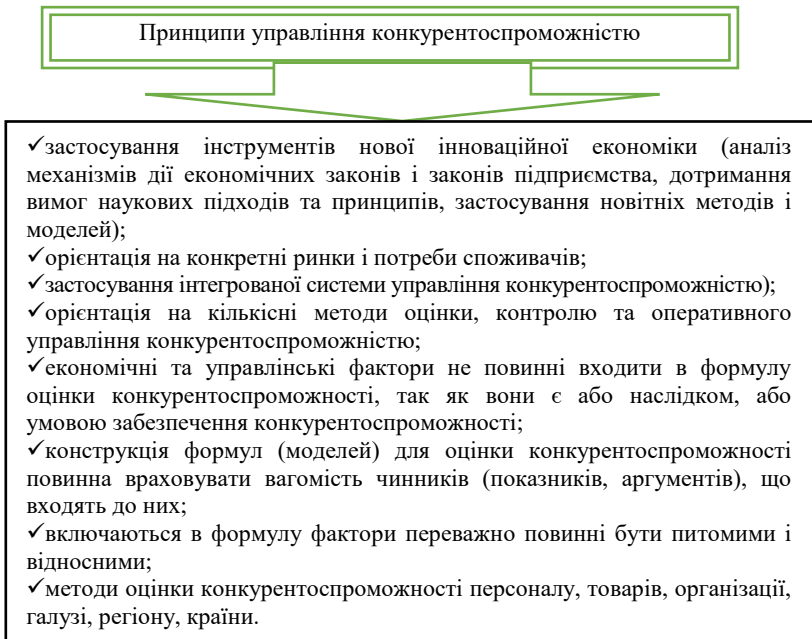

Рисунок 1 – Основні принципи управління конкурентоспроможністю

Інформаційні джерела:

1. С.М. Клименко, Т.В. Омеляненко, Д.О. Барабась та ін. Управління конкурентоспроможністю підприємства. К. КНЕУ, 2008. 520 с

2. Porter M.E. Competitive Advantage of Nations. New York, 1990. 426 p.
3. Скударь Г.М. Управление конкурентоспособностью крупного АО: проблемы и решения. К. : Наук. думка, 1999. 496 с.
4. Андрианов В. Конкурентоспособность России в мировой экономике. Экономист. 1997. № 10. С. 37-47.

СУЧАСНІ ПОГЛЯДИ ДО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Дзеніс В.О., канд. екон. наук, доц.

Дзеніс О.О., канд. екон. наук, доц.

Харківський національний економічний університет ім. С. Кузнеця

У сучасному управлінні підприємством важливою складовою є науково-технічні інновації, тому керівники підприємств шукають нові підходи до розвитку виробництва. Усі ці фактори змушують керівництво замислитися над існуванням зовнішніх сил стосовно управління підприємством. Для врахування цих сил розробляються нові методи управління (технологічні, системні та ситуаційні). Ці підходи допомагають усвідомити складність управлінської проблеми, але залишається неоднорідність критеріїв ефективності управління та філософії управління, які можуть керувати вибором підприємства того чи іншого критерію.

Ефективність управління підприємством в основному стосується її внутрішніх характеристик та відношення її керівництва до ринкових та інституційних витрат. Вони включають координацію, систему передачі та механізм прийняття управлінських рішень. На формування та зміну організації у зовнішньому середовищі впливають фактори зміни кордонів між самими підприємствами та між підприємством і ринком. Ефективна економічна діяльність підприємства - це не тільки технологія, обладнання та матеріали, а й процес їх застосування, а також філософія людської діяльності. Багатофункціональні системи використовуються за певних постійних умов. Для оптимізації всієї системи оцінюється ефективність можливих варіантів для кожної умови. Визнання характеристик досягнення цілей як однієї з складової ефективності підприємства часто розцінюється як порушення основної аксіоми традиційної теорії, згідно з якою ефективність слід вимірювати лише співвідношенням випуску до реалізованих системних ресурсів або використаних ресурсів. Такі функції стають найбільш очевидними при переході від схеми раціональної поведінки систем до схеми їх функціонування. Ефективність функціонування та розвитку залежить